

Prediker 7: 2-3: Lachen is gezond!

Welkom

Votum en zegengroet

Psalm 89: 1, 7

Gebed

Kinderen: De prinses die niet kon lachen.

GK 27

Lezen: Prediker 7: 1-14

Preek

Opwekking 461 "Mijn Jezus, mijn redder".

Viering HA:

Lezen formulier 5

Geloofsbelijdenis zingen: GK 179a

(Tafel klaarmaken!)

Viering

Zingen: Nieuw liedboek 103c "Loof de koning heel mijn wezen".

Gebed om vrijheid – Sela

Psalm 103: 1, 3, 4, 5

Dank: Romeinen 12: 1-2 - Tien woorden - Romeinen 12: 9-13

Zingen: Psalm 103: 9

Gebed

Collecten

Nieuw Liedboek 834

Zegen.

Kinderen: De prinses die niet lachen kon.

Jezus is onze prins!

Preek:

Lachen is gezond.

Je wordt van binnen wat vrolijker. Lachen verdrijft de somberheid. Lachen ontspant.

In onze wereld zijn er dan ook mensen, die er hun beroep van hebben gemaakt om anderen aan het lachen te brengen. En daar soms dik aan verdienen. Clowns, cabaretiers.

Mensen als Toon Hermans, Freek de Jonge of Micha Wertheim.

Ik las dat er zelfs "lach-therapeuten" bestaan.

Een therapeut, die mensen leert lachen om zo sombere gedachten weg te dringen.

Lachen is gezond.

De schrijver van het boek Prediker leert een andere les: "Je kunt beter droevig zijn, dan vrolijk".

Nog zo een: "De dag waarop je sterft is beter dan de dag waarop je bent geboren".

Of deze: "Je kunt beter naar een begrafenis gaan, dan naar een huis waar een feestje wordt gevierd".

Wat een rare uitspraken!

Nou, die prediker zal geen volle zalen trekken in onze tijd!

Niet zo raar dat kerken leeg lopen. Als dit de boodschap is...., daar word je niet echt vrolijk van!

Het zijn ook best wel pijnlijke uitspraken.

Je zult maar veel verdriet kennen in je leven!

Een ziekte, je werk kwijt, pijn in je huwelijk, een kind verloren, je man net overleden: je hart barst van het verdriet! Het doet alleen maar pijn. Je bent een gebroken mens.

Wat zou je het graag anders hebben!

En dan zegt de Bijbel dat verdriet juist goed is: "Verdriet is beter dan lachen".

Nou, lekker. Echt een blijde boodschap! ! Heb ik wat aan.

Het is wel weer feest in de kerk!!

Ja, het is ook wel een vreemde uitspraak van die Prediker, omdat hij op andere plekken vrolijkheid en genieten alle ruimte geeft.

Hij zegt, dat je mag genieten van eten en drinken en van het licht van de zon en van de liefde.

Er is een tijd om te huilen, maar ook een tijd om te lachen.

Tegen jongeren zegt hij bijvoorbeeld dit: "Geniet dus, beste vriend, van je jonge jaren, haal je hart op aan de dagen van je jeugd. (...) Belast je hart niet met verdriet en houd je lichaam vrij van kwalen, want je jeugd en je jonge jaren zijn al snel voorbij".

Verdriet is dus helemaal niet zo mooi.

In Gods Koninkrijk zal geen verdriet meer zijn. God droogt iedere traan. Iedere traan.

Wat bedoelt de Prediker dan als hij zegt, dat droefheid beter is dan vrolijkheid? Dat je beter naar een begrafenis kunt gaan dan naar een bruiloft? Dat is toch gewoon niet waar!

Nee, maar hij heeft een diepe bedoeling met deze prikkelende woorden.

Hij bedoelt daarmee, dat je in een huis vol rouw, een huis waarin iemand ziek is of overleden is, een diepe waarheid leert. Deze: het leven eindigt een keer.

Het leven is vergankelijk.

Iedere bloem is een keer uitgebloeid. Mensen kunnen verhongeren. Zelfs kinderen kunnen kanker krijgen. Ieder mens keert een keer weer tot stof.

Het leven is lucht en leegte.

Daar kun je natuurlijk met een boog omheen lopen. En veel mensen doen dat ook. veel mensen komen niet graag in ziekenhuizen of verpleegthuizen met dementerende oude mensen. Mensen komen niet graag op begrafenissen. Want daar word je met de werkelijkheid van het leven geconfronteerd. Daar word je niet vrolijk van.

Dus loop je erom heen.

Je stort je op je werk. Of op je sport. Je kijkt maar liever naar de TV dan een bezoekje brengen bij een zuster die het moeilijk heeft. Je grijpt ieder feestje aan en de drank is nooit ver weg.

Desnoods ga je aan de drugs.

Als de harde werkelijkheid maar niet binnenkomt. Je bent op de vlucht.

En waarom?

Omdat je er niets mee kunt.

Je hebt geen oplossing.

Je ziet je vriend krimpen van de pijn. Je ziet je moeder vol verdriet, omdat ze je vader zo mist. Je ziet broodmagere kinderen op TV midden in een dwaze oorlog.

En dat raakt je. Het raakt je diep. Maar wat moet je? Wat kun je?

En dat je ook zelf op een dag gaat sterven, dat is natuurlijk onvoorstelbaar.

Dus denk je daar gewoon niet aan. Je verdringt het. Je gat naar het huis vol feestrumoer, omdat je daar niet hoeft te denken aan de pijn en gebrokenheid van dit leven.

Je steekt je kop in het zand.

Is dat erg?

Nee.

Tenminste: als dit leven alles is wat er is.

Als er geen leven na de dood is, als er geen God is en als er geen uitweg is.

Want waarom zou je jezelf dan kwellen met al die pijn, al dat verdriet.

Je kunt er toch niets aan doen. Kun je maar beter af en toe wat geld overmaken en verder genieten en vrolijk zijn. Kop in het zand.
Alleen, dat is natuurlijk wel een armzalige oplossing, gewoon weg kijken.

Er is een betere oplossing.
En daar wil de Prediker ons hebben.
Want juist in een huis van rouw, waar iemand overleden is, loop je tegen het loodzware monument van de grote zinloosheid van het leven aan. De dood. Want wat heeft het leven voor zin, als je een keer dood gaat. Als alles wat je was gewoon vergeten wordt. Verdwijnt.
Juist daar komt die vraag met kracht naar boven. Wat is hiervan de zin.
Want je bent niet geboren om dood te gaan. Om alles los te laten wat je lief is.
Het klopt niet en dat voel je aan alle kanten.
En dus ga je vragen stellen.
Naar de zin van het leven. Naar de toekomst. Je gaat spreken over de dingen waarom het moet gaan.
Je zoekt naar een uitweg. Naar verlossing.
En vaak groei je dichter naar God toe.

Ik weet nog goed, dat mijn opa een keer naar een familie uit onze kerk in IJmuiden toeging.
Alweer jaren geleden.
Ze hadden die week een dochter van 16 jaar verloren bij een ongeluk. Die ouders waren natuurlijk helemaal stuk van verdriet.
Mijn opa had jaren daarvoor zelf een zoon verloren. Een zoon van 12 jaar oud. Omgekomen bij een ongeluk. Hij was met de tram uit school gekomen en sprong uit de tram. Maar direkt dacht hij 'Ik heb mijn tas laten liggen' en hij wou meteen terug in de tram springen, gleed weg en kwam onder de tram terecht. Mijn opa was stuk van verdriet.
Hij condoleerde de ouders innig met het overlijden van hun dochter en hij probeerde hen te troosten. Hij zei 'Het is nu een heel moeilijke tijd. Maar je zult over een paar maanden terugkijken en zien, dat het ook een mooie tijd was'.
Die ouders waren op dat moment niet blij met die woorden. Ze voelden alleen maar verdriet. Dit was helemaal niet mooi. Ze waren zelfs erg boos op mijn opa.
Maanden later spraken ze elkaar weer.
Toen zei hij tegen mijn opa 'Je had toen wel gelijk, Willem. Het was een moeilijke tijd vol verdriet. En nog. Maar wat leefden we dicht bij God. We hadden zijn troost zo nodig.
De boodschap over de opstanding van Jezus uit de dood.
Over zijn Koninkrijk. Het nieuwe paradijs.
We hebben met z'n allen nooit zo dicht bij elkaar en bij hem geleefd.

En dat is het.
Want wij zijn inderdaad machteloos. Wat kun je doen aan al die pijn. Aan dat zinloze leven.
En dus kijk je maar weg. Zoek je naar verdoving. Stop je je kop in het zand. Verbitterd misschien.
Maar wat moet je anders.
En dat is nu zo mooi. Er is iets anders. Een weg uit de zinloosheid.
Want God is er ook nog. Er is leven boven de zon.
En Hij heeft de macht om nieuw leven te geven.
Door Jezus heeft hij de dood overwonnen. Het is een poort geworden naar eeuwig leven.
Door Jezus komt er een einde aan alle pijn en gebrokenheid.
Door Jezus is er vergeving.
En door je kop in het zand te steken of je te verdoven met drank, mis je deze nieuwe weg!

En dat maakt de kerk tot zo'n bijzondere plek.
Want daar wordt de gebrokenheid en de pijn van dit leven voluit erkend. Het wordt niet weggemoffeld. Het hoeft ook niet.

Want we staan niet machteloos. We hebben een prins, die ons tot leven wekt.
Een prins, die de hoop terug brengt in ons leven.

Dat is het Avondmaal.

Daar vieren we Gods liefde.

Voor mensen, die in hun leven de weg kwijtgeraakt zijn. Gebroken door pijn of teleurstelling.
Machteloos staan ze bij de brokken van hun leven.

We gedenken de dood van Jezus en geloven dat hij juist zo laat zien, dat hij van ons houdt.

Onze prins is een heel bijzondere prins. Hij gaf zijn leven voor ons.

En daarom kunnen we lachen in de kerk.

Daarom kan het feest zijn en vieren we het avondmaal.

Juist in de kerk kunnen we lachen en vrolijk zingen.

Want er is een uitweg.

Je hoeft je kop niet in het zand te steken.

Je mag omhoog kijken.

We hebben een prins, die ons wakker kust en nog even en het wordt voor altijd bruiloft.

Want een bruiloft is natuurlijk veel beter dan een begrafenis.

Het beste moet nog komen.

Amen.